

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 724

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 44 din 18 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	2–4
Decizia nr. 88 din 27 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	5–7
Decizia nr. 89 din 27 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 ¹ alin. (3) și (6) și ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	8–10
Decizia nr. 115 din 27 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	11–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
608. — Hotărâre privind modificarea anexei nr. 3 la Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004	14–15
611. — Hotărâre privind aprobarea plății contribuției financiare a Poliției Române în cadrul proiectului „Acordarea de sprijin pentru specialiștii în domeniul prevenirii, în lupta împotriva infracționalității organizate, prin prevenirea criminalității bazate pe probe și prin abordare administrativă” al Rețelei europene de prevenire a criminalității (EUCPN)	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 44

din 18 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în Dosarul nr. 6.808/118/2019 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 673D/2020.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 28 mai 2024, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 18 iunie 2024, când, având în vedere imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință, în temeiul art. 51 alin. (1) din aceeași lege, a amânat pronunțarea pentru data de 9 iulie 2024 și apoi, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru data de 17 septembrie 2024, când, în temeiul art. 58 alin. (1) din aceeași lege, a amânat succesiv pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2024 și 7 noiembrie 2024. La acest din urmă termen, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 17 decembrie 2024, când, în temeiul art. 58 alin. (1) din aceeași lege, a amânat pronunțarea pentru data de 4 februarie 2025. La acest din urmă termen, având în vedere imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință, în temeiul art. 51 alin. (1) din aceeași lege, a amânat pronunțarea pentru data de 18 februarie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 21 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.808/118/2019, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect anularea și suspendarea executării unui act administrativ, respectiv a unei autorizații de construire.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, prezentându-se evoluția cadrului legislativ în materie, instanța susține, în esență, că dispoziția din alin. (2) al art. 12 din Legea nr. 50/1991 apare ca neconstituțională prin raportare la prevederile art. 123 alin. (5) din Constituție, pentru că, deși textul constituțional prevede o suspendare de drept în cazul acțiunii formulate de prefect (necondiționată de opțiunea în acest sens a prefectului ori de opinia instanței învestite cu cererea de suspendare), prin modul de reglementare a dispozițiilor criticate se creează posibilitatea înfrângerii dispozițiilor Constituției și înlăturării suspendării de drept, fie ca urmare a neformulării cererii de către prefect (care o poate formula, dar nu este obligat), fie ca urmare a respingerii cererii de către instanță.

5. În raport cu soluția legislativă în vigoare la momentul formulării acțiunii, instanța reține că legea prevedea posibilitatea anulării autorizației de construire fie de instanța de contencios administrativ, fie de prefect, fără însă a exclude posibilitatea ca prefectul să fie el însuși subiect al sesizării instanței de contencios administrativ, căci anularea de către instanțele de contencios administrativ se putea face *potrivit legii*, iar art. 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede dreptul prefectului de a exercita tutela administrativă, prin atacarea la instanța de contencios administrativ a actelor emise de autoritățile publice locale.

6. Legea însă nu limita categoria titularilor dreptului la acțiunea în anularea autorizației de construire, aceasta cuprinzând atât pe prefect, cât și pe orice persoană vătămată în dreptul sau interesul său legitim, tot *potrivit legii*. Având în vedere această categorie largă de titulari ai acțiunii și faptul că suspendarea de drept a actului administrativ atacat nu are loc în privința tuturor, ca efect al formulării acțiunii în anulare, art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, potrivit căruia odată cu introducerea acțiunii se poate solicita instanței judecătorești și suspendarea autorizației de construire, este justificat, însă apare ca neconstituțional în măsura în care s-ar interpreta în sensul că vizează și situația în care acțiunea în anulare este formulată de prefect.

7. Instanța are în vedere că, raportat la prevederile art. 48 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, posibilitatea de solicitare a suspendării actului administrativ atacat, oferită de alin. (2) al art. 12 din Legea nr. 50/1991, nu poate fi interpretată decât având în vedere articolul în integralitatea sa, respectiv ca vizând posibilitatea prefectului de a solicita (sau nu) suspendarea actului, acesta fiind [în redactarea actuală a alin. (1)] singurul titular al acțiunii în anulare a autorizației de construire prevăzut de acest articol.

8. Se apreciază că, dincolo de imprecizia art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 7/2020, care ar putea la rândul său să ridice probleme de constituționalitate, din perspectiva unei interpretări în sensul

acordării dreptului la acțiune în anularea unei autorizații de construire doar prefectului, iar nu oricărei persoane care pretinde încălcarea unui drept sau a unui interes legitim, așa cum prevede Constituția, raportat la redactarea actuală a alin. (1) al art. 12 din Legea nr. 50/1991, prevederea din alin. (2) al aceluiași articol intră în conflict cu art. 123 alin. (5) din Constituție.

9. Instanța menționează că, deși art. 123 alin. (5) din Constituție prevede suspendarea de drept a actului administrativ ce constituie obiect al acțiunii de tutelă, dispoziție ce a fost preluată și în art. 3 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, prin art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 este permisă o derogare de la Constituție, în sensul că, pe de o parte, în funcție de opțiunea prefectului, actul administrativ contestat ar putea să nu fie suspendat, ca urmare a faptului că acesta alege să nu solicite suspendarea, iar, pe de altă parte, că, deși prefectul ar solicita suspendarea, aceasta ar putea fi respinsă de instanță, care ar putea să nu găsească întemeiate motivele invocate în susținerea cererii de suspendare. Instanța are în vedere că acțiunea prefectului este una în contencios obiectiv, și nu subiectiv, astfel că acesta nu ar putea fi supus obligației de a dovedi îndeplinirea cumulativă a condițiilor pentru suspendarea actului administrativ prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 și, în concret, a celei privind prevenirea unei pagube iminente, astfel că din această perspectivă, dacă analizarea cererii sale s-ar face în condițiile dreptului comun, instanța ar putea respinge cererea de suspendare a actului contestat, o asemenea soluție intrând în conflict cu norma constituțională care prevede suspendarea de drept în acest caz.

10. Față de considerentele anterior expuse, instanța judecătorească apreciază că, prin raportare la forma art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, de la momentul formulării acțiunii (6 noiembrie 2019), alin. (2) din același articol încalcă prevederile art. 123 alin. (5) din Constituție, în măsura în care se interpretează în sensul că și prefectul poate formula (decide are opțiunea de a formula sau nu) cerere de suspendare a autorizației de construire pe care el însuși a atacat-o la instanța de contencios administrativ, iar în forma actuală (după modificarea în vigoare din data de 7 ianuarie 2020) acest articol încalcă în toate cazurile aceeași prevedere constituțională.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au

următorul cuprins: „*Odată cu introducerea acțiunii se pot solicita instanței judecătorești suspendarea autorizației de construire sau desființare și oprirea executării lucrărilor, până la soluționarea pe fond a cauzei.*”

15. Autoarea excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 123 alin. (5), potrivit căruia prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal, iar actul atacat este suspendat de drept.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 643 din 7 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 17 ianuarie 2025, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluțiile legislative cuprinse atât la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, care nu permite persoanelor vătămate să atace la instanțele de contencios administrativ o autorizație de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții, cât și la art. 12 alin. (2) din aceeași lege, care nu conferă efect suspensiv de drept acțiunii în anulare promovate de prefect împotriva unei autorizații de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții, sunt neconstituționale.

17. Astfel, pentru a ajunge la această soluție, prin decizia menționată, paragraful 17, Curtea a reținut că dispozițiile art. 123 din Legea fundamentală, privind instituția prefectului, stabilesc, la alin. (2), rolul prefectului de reprezentant al Guvernului pe plan local și de conducător al serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale în unitățile administrativ-teritoriale. În calitatea sa de exponent al puterii executive (Guvernul) în plan local, prefectul, potrivit alin. (5) al art. 123 din Constituție, poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Teza finală a art. 123 alin. (5) consacră în mod expres efectul de suspendare de drept a actului administrativ pe care prefectul, în virtutea dreptului său de tutelă administrativă, îl atacă în fața instanței de contencios administrativ. Rațiunea constituantului de reglementare expresă în corpul Constituției a instituției suspendării de drept a actului administrativ atacat de prefect rezidă în ocrotirea interesului prioritar, de ordine publică, constând în evitarea producerii unor consecințe grave sau chiar insurmontabile asupra drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor, privite atât la nivel social, comunitar sau local, cât și la nivel individual, consecințe generate de executarea respectivului act administrativ. Legiuitorul constituant a configurat dreptul de tutelă administrativă ca prerogativă a prefectului, oferindu-i acestuia, în virtutea rolului său constituțional de veghere asupra respectării legii în activitatea administrativă a autorităților publice locale, o marjă proprie de apreciere cu privire la formularea acțiunii în anulare împotriva unor acte administrative ale autorităților publice locale, însă dacă le consideră ilegale, efectul juridic imediat prevăzut expres de Constituție este cel de suspendare de drept. Prin urmare, facultativă este doar introducerea acțiunii în anulare de către prefect, iar demersul judiciar astfel inițiat generează automat, chiar în temeiul art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție, un efect suspensiv de drept asupra executării actului administrativ atacat de prefect (a se vedea jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 137 din 7 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 2 februarie 1995, sau Decizia nr. 1.353 din 10 decembrie

2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008).

18. La paragraful 25 al Deciziei nr. 643 din 7 noiembrie 2024, precitată, Curtea a reținut că dreptul constituțional al prefectului de tutelă administrativă este preluat și detaliat în prezent la nivel infraconstituțional prin dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004 (art. 3), și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019 [art. 249 alin. (4), art. 252 alin. (1) lit. c) și art. 255], texte care prevăd, în esență, obligația prefectului de a asigura verificarea legalității actelor administrative ale autorităților administrației publice locale, stabilind, în acest sens, prerogativa acestuia de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele pe care le consideră ilegale și care sunt emise de aceste entități publice. De asemenea, Curtea a mai reținut că natura juridică de act administrativ emis de o autoritate a administrației publice locale pe care o au autorizațiile de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții rezultă din interpretarea sistematică a dispozițiilor incidente din cuprinsul celor două acte normative mai sus menționate (a se vedea Decizia nr. 643 din 7 noiembrie 2024, paragraful 26).

19. Or, contrar normelor constituționale ale art. 123 alin. (5), dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 condiționează efectul de suspendare de drept a actului administrativ atacat de prefect de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: (i) prefectul să solicite în mod expres, prin acțiunea în anulare sau printr-o cerere separată și accesorie, suspendarea autorizației de construire sau de desființare și oprirea executării lucrărilor, până la soluționarea pe fond a cauzei; (ii) instanța să soluționeze favorabil cererea de suspendare a prefectului, considerând-o întemeiată. Cu privire la prima condiționalitate, Curtea a reținut că Legea fundamentală stabilește la art. 123 alin. (5) prerogativa prefectului doar cu privire la formularea, în funcție de propria sa

marjă de apreciere, a unei acțiuni în anulare a unui act administrativ, și nu cu privire la cererea expresă de suspendare a actului administrativ atacat, întrucât suspendarea intervine de drept, direct în temeiul textului constituțional anterior menționat și al art. 3 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 — lege generală în materia contenciosului administrativ —, fără ca prefectul să fie obligat printr-o normă legală să formuleze o cerere distinctă în acest sens. Cu referire la a doua condiționalitate, Curtea a observat că norma imperativă cuprinsă la art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție obligă instanța de judecată să constate suspendarea de drept a actului administrativ atacat de prefect, până la soluționarea cauzei pe fond, fără a fi necesar ca prefectul să mai formuleze distinct o cerere de suspendare, asupra căreia instanța de judecată să își exercite dreptul de apreciere.

20. Pentru toate aceste considerente, Curtea a constatat că dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 contravin prevederilor art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție.

21. Prin urmare, având în vedere soluția de neconstituționalitate, precum și data sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

22. Sub acest aspect, Curtea reține că, de principiu, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul prezentei decizii, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32, sau Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragrafele 19-23).

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în Dosarul nr. 6.808/118/2019 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 88

din 27 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Mircea Florin Munge și Valentin Gheorghe Toduța în Dosarul nr. 535/35/CA/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 299D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, arată că în normele tranzitorii ale Legii nr. 303/2004 se precizează că prevederile legale în discuție nu se aplică procedurii de promovare începute în perioada de activitate a reglementării legale anterioare, astfel că nu sunt incidente considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 436 din 8 iulie 2014, deoarece aceasta viza o situație diferită, în care un act sau fapt juridic consumat sub imperiul legii vechi producea efecte și ulterior, pe când în cauza de față este vorba despre o simplă trecere a timpului, cu consecința modificării vechimii minime necesare pentru promovarea în profesie. Apreciază că nu poate fi reținută nici critica prin raportare la art. 16 din Constituție, întrucât situația magistraților care au promovat în profesie în perioada cât a fost în vigoare vechea reglementare este diferită de a celor care trebuie să îndeplinească noile condiții, prevăzute de legea actuală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 535/35/CA/2019, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de

Mircea Florin Munge și Valentin Gheorghe Toduța într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii nr. 681 din 23 iulie 2019 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii privind aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că regula neretroactivității legii civile noi se opune aplicării legii noi situațiilor juridice definitiv formate, respectiv constituite, modificate sau stinse și efectelor pe care acestea le-au produs înainte de intrarea sa în vigoare (*facta praeterita*), așa cum este dobândirea dreptului de a participa la concursul de promovare pe loc a procurorilor. Se susține că faptul juridic al îndeplinirii vechimii de 5 ani în funcția de procuror pentru dobândirea gradului profesional de procuror la parchetul de pe lângă tribunal, produs înainte de intrarea în vigoare a legii noi, nu poate genera alt efect decât cel prevăzut în legea în vigoare la data producerii acestuia, respectiv dobândirea unei vocații concrete pentru promovare prin concurs [aceasta fiind vechimea prevăzută în art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 anterior modificării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, prin care vechimea necesară a fost crescută la 7 ani – n.n.].

6. Având în vedere că legiuitorul nu a prevăzut norme tranzitorii speciale în ceea ce privește vechimea necesară promovării procurorilor în gradul aferent tribunalului pentru cei care au îndeplinit această condiție sub vechea lege, limitându-se la a prevedea în termeni generali, la art. 108 din Legea nr. 303/2004, că dispozițiile legii sunt de imediată aplicare și că singura excepție o constituie concursurile în desfășurare la momentul intrării în vigoare, autorii excepției susțin că, dacă ar fi aplicate aceste noi dispoziții situației luate în discuție, ar fi încălcate dispozițiile generale privind aplicarea legii civile în timp, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca atare, se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care, în lipsa unor dispoziții tranzitorii speciale, vor fi aplicate la momentul organizării concursurilor de promovare după intrarea în vigoare a noii legi magistraților care au îndeplinit condițiile de promovare conform vechii legi, în perioada de activitate a acesteia. Se invocă și cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 436 din 8 iulie 2014 referitoare la condițiile de participare la concursul de promovare pe loc în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, considerând că argumentele din acea decizie sunt aplicabile și în speța de față, situațiile fiind similare.

7. Se mai susține că art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care instituie condiția de 7 ani vechime în magistratură pentru înscrierea la concursurile de promovare, deși există alți magistrați, aflați în situații analoage sau comparabile, care au dobândit acest grad anterior modificării Legii nr. 303/2004 prin Legea nr. 242/2018 având doar 5 ani vechime în magistratură.

8. Se mai critică dispozițiile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, ca urmare a caracterului echivoc, lipsit de previzibilitate, întrucât până la modificarea Legii nr. 303/2004 prin Legea nr. 282/2018, perioada în care judecătorul sau procurorul a avut calitatea de auditor de justiție constituia vechime în funcția de judecător sau procuror și era inclusă în perioada de vechime de 5 ani, necesară pentru a dobândi gradul profesional de procuror la parchetul de pe lângă tribunal, fiind ulterior exclusă din perioada de vechime necesară pentru a dobândi gradul profesional superior.

9. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile de lege criticate de autorii excepției nu prezintă vicii de neconstituționalitate.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 15 octombrie 2018. Prevederile legale criticate aveau, la data ridicării excepției, următorul cuprins:

— Art. 44 alin. (1) lit. a): „(1) *Pot participa la concursul de promovare pe loc, în gradul profesional imediat superior, judecătorii și procurorii care au avut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:*

a) *7 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat. [...]*

(2) *La calcularea condiției minime de vechime pentru a participa la concursul de promovare nu se ia în considerare perioada în care judecătorul sau procurorul a avut calitatea de auditor de justiție.”;*

— Art. 108: „Dispozițiile prezentei legi sunt de imediată aplicare. Termenele de opțiune prevăzute de prezenta lege încep să curgă de la data intrării sale în vigoare.”;

— Art. 109 alin. (1): „(1) *Prevederile prezentei legi nu se aplică procedurilor de ocupare a posturilor de conducere sau de execuție, inclusiv prin promovare, și nici procedurilor de evaluare profesională în curs de desfășurare la data intrării sale în vigoare.”*

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 303/2004 a fost abrogată integral prin art. 294 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 16 noiembrie 2022, act normativ care a înlocuit vechea reglementare în materia statutului judecătorilor și procurorilor. Deși textele de lege criticate nu mai sunt în prezent în vigoare, în considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în baza căreia Curtea Constituțională analizează dispoziții din legi sau ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea poate examina constituționalitatea dispozițiilor legale cu care a fost sesizată. De altfel, soluțiile legislative criticate, referitoare la vechimea necesară pentru promovarea în grad profesional superior a judecătorilor și procurorilor și neincluderea în aceasta a perioadei cât candidatul a fost auditor de justiție, se regăsesc, în prezent, în art. 128 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022.

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la securitatea juridică, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 618 din 7 noiembrie 2024*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, s-a pronunțat asupra unor critici similare formulate față de prevederile art. 44 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004, referitoare la problematica vechimii necesare pentru promovarea în funcțiile de judecător de curte de apel și procuror la parchetul de pe lângă aceasta, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Având în vedere că, în cauza de față, critica vizează aspecte similare, referitoare la promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat, cele reținute prin decizia menționată își mențin, *mutatis mutandis*, valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Cu acel prilej, Curtea a observat că autorii excepției, în mod similar celor ai prezentei excepții, erau nemulțumiți de modul în care s-a calculat vechimea în magistratură necesară înscrierii la concursul de promovare pe loc, organizat după intrarea în vigoare a Legii nr. 242/2018, lege care a introdus regula potrivit căreia, la calcularea condiției minime de vechime necesară pentru a participa la concursul de promovare, nu se ia în considerare perioada în care judecătorul sau procurorul a avut calitatea de auditor de justiție, urmând cursurile de pregătire în cadrul Institutului Național al Magistraturii. S-a criticat, de asemenea, și creșterea vechimii minime necesare judecătorilor și procurorilor pentru a putea participa la concursul de promovare, ca urmare a modificării Legii nr. 303/2004. Criticile de neconstituționalitate formulate vizau, în esență, faptul că, prin comparație cu precedentele concursuri, candidaților care s-au înscris la concursul de promovare pe loc organizat după intrarea în vigoare a Legii nr. 242/2018 li s-a impus îndeplinirea unei condiții de vechime în magistratură mai exigente, prevederile ce formau obiect al excepției având, în opinia autorilor acesteia, caracter retroactiv și discriminator, contrar dispozițiilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

18. În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a apreciat că este neîntemeiată. În acest sens a reținut că, potrivit jurisprudenței sale,

*) Decizia nr. 618 din 7 noiembrie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 20 iunie 2025.

aplicabilitatea legii în timp este marcată, ca regulă, de momentul intrării ei în vigoare (stabilit în conformitate cu art. 78 din Constituție) și, respectiv, de cel al ieșirii din vigoare (prin abrogare expresă sau implicită), acesta fiind timpul său propriu de acțiune, retroactivitatea și ultraactivitatea legii civile fiind interzise prin chiar norma constituțională cuprinsă la art. 15 alin. (2), potrivit căreia „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”. Cu privire la principiul neretroactivității legii, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că, în aceste cazuri, legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (Decizia nr. 291 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 18 august 2004).

19. În cauza de față, autorii excepției critică modificarea prevederilor legale care reglementează sistemul de calcul al vechimii în magistratură cerute pentru înscrierea la concursul de promovare pe loc a judecătorilor și procurorilor. Or, textul criticat nu face altceva decât să reglementeze în domeniul său propriu de aplicare, exclusiv pentru viitor, începând cu momentul de la care a intrat în vigoare, nicidecum pentru trecut.

20. În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a apreciat că este, de asemenea, neîntemeiată. Aceasta, deoarece autorii excepției sunt nemulțumiți de creșterea exigențelor impuse candidaților pentru înscrierea la concursul de promovare pe loc la instanțe și parchete, situație care generează un dezavantaj celor care, sub imperiul legii vechi, ar fi putut beneficia de condiții mai facile de îndeplinit. Or, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate inegalitatea de tratament juridic care este rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum* (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 662 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 26 noiembrie 2015, paragraful 19). Totodată, Curtea a precizat că respectarea principiului constituțional al egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare (a se vedea în

acest sens Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, și Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011).

21. Așadar, impunerea prin legea nouă a unor condiții diferite pentru înscrierea la concursul în discuție nu poate fi interpretată nici ca instituire a unui tratament discriminatoriu, nici ca o retroactivitate a legii noi, doar pentru că legea veche prevedea condiții mai favorabile, ci are semnificația acțiunii legii noi în câmpul și timpul său propriu de aplicare. În virtutea principiului *tempus regit actum*, un drept sau beneficiu se exercită în conformitate cu condițiile reglementate de legea în vigoare la momentul exercitării sau solicitării aceluia drept/beneficiu, și nu în raport cu reglementări legale anterioare.

22. Tot astfel, de exemplu, Curtea Constituțională a statuat că, dacă, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective (Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, Decizia nr. 101 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 12 mai 2014, sau Decizia nr. 244 din 3 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 9 august 2022).

23. De altfel, în situația din cauza de față, prevederile criticate, astfel cum au fost modificate în maniera care îi nemulțumește pe autorii excepției, nu instituie în sine vreo discriminare, aceleași condiții de vechime aplicându-se în egală măsură tuturor destinatarilor normei în vigoare la momentul formulării cererii de înscriere la concursul la care acestea se referă.

24. În fine, Curtea a constatat că lipsa unor norme tranzitorii, care să reglementeze situații ca cea în care susțin că s-ar afla autorii excepției, nu reprezintă o chestiune de constituționalitate, ci de oportunitate legislativă, aflată la latitudinea legiuitorului, care are capacitatea de a evalua necesitatea elaborării acestora. În ceea ce privește situațiile concrete, din fiecare caz în parte, se pune, în realitate, problema aplicării legii în timp, instanța investită cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate având competența exclusivă de a decide asupra acestei chestiuni.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Florin Munge și Valentin Gheorghe Toduța în Dosarul nr. 535/35/CA/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 44 alin. (1) lit. a) și alin. (2) prin raportare la art. 108 și art. 109 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 89

din 27 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45¹ alin. (3) și (6) și ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45¹ alin. (3) și (6) și ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Niculae Dumitrescu și Daniela Dumitrescu în Dosarul nr. 4.871/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 355D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În ceea ce privește critica prin raportare la art. 21 din Constituție, referitoare la termenul de prescriere a acțiunii disciplinare, arată că instituirea acestuia nu reprezintă un impediment în activitatea Inspecției Judiciare, ci, dimpotrivă, o eficientizează. Apreciază că nu poate fi reținută nici critica prin raportare la art. 16 din Constituție, întrucât este vorba despre categorii diferite de magistrați vizați de acțiuni disciplinare prescrise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința nr. 36 din 16 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.871/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45¹ alin. (3) și (6) și ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Niculae Dumitrescu și Daniela Dumitrescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei rezoluții de clasare a unei plângeri disciplinare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 sunt neconstituționale, deoarece blochează accesul liber

la justiție, având în vedere că impun un termen de prescriere a acțiunii disciplinare de 2 ani, dând astfel posibilitatea Inspecției Judiciare să tergiverseze cercetarea disciplinară, inclusiv prin soluțiile de clasare și de respingere date de aceasta, în mod arbitrar, până la împlinirea termenului de prescripție de 2 ani. Se arată că, de la introducerea acțiunii disciplinare până la soluționarea căilor de atac sau în timpul soluționării acestora, poate interveni prescripția, astfel că o soluție favorabilă obținută în instanță în vederea declanșării procedurii disciplinare va fi total lipsită de eficiență. Se susține că edificatoare în acest sens este chiar speța de față, în care faptele disciplinare au fost sesizate la 28 decembrie 2018, până la data introducerii contestației trecând 1 an și 7 luni din termenul de prescripție de 2 ani, fiind, astfel, blocat accesul la justiție, ca urmare a aplicării prevederilor art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004.

6. Autorii excepției fac referire la materia drepturilor reale, arătând că în speță este în discuție dreptul de proprietate, pierdut de aceștia ca urmare a hotărârilor judecătorești pronunțate de judecătorii împotriva cărora au introdus plângerea disciplinară, or, art. 2.518 pct. 1 din Codul civil prevede un termen de 10 ani de prescripție a dreptului de proprietate privată. De asemenea, în materia prescripției dreptului de a obține executarea silită în cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, actualul Cod de procedură civilă stabilește un termen special de prescripție de 10 ani. Mai mult decât atât, Codul de procedură civilă prevede întreruperea cursului prescripției la data depunerii cererii de executare, după care începe să curgă un nou termen de prescripție de 10 ani.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 45¹ alin. (3) și (6) din Legea nr. 317/2004 se susține că acestea sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, arătându-se, în acest sens, că, la data motivării deciziei civile atacate pe cale disciplinară la Inspekția Judiciară (14 februarie 2011), rezoluția de clasare era definitivă pentru ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din aceeași lege, astfel că nu putea fi atacată în instanță, abia ulterior intervenind Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, prin care s-a constatat neconstituționalitatea caracterului definitiv al acestei rezoluții de clasare.

8. Autorii excepției arată că modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 prin Legea nr. 234/2018 reprezintă motivul care i-a determinat să introducă acțiunea disciplinară abia la data de 27 decembrie 2018, iar nu în termenul de prescripție de 2 ani, respectiv până la data de 14 februarie 2013, de vreme ce în perioada 2011-2013 soluțiile pârținitoare ale Inspecției Judiciare nu puteau fi atacate în fața instanței judecătorești.

9. Se mai susține că prevederile legale criticate contravin și dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât există

o discriminare între cetăţenii care, ulterior publicării Deciziei Curţii Constituţionale nr. 397 din 3 iulie 2014, precitată, beneficiază de căi de atac în ceea ce priveşte acţiunea disciplinară introdusă şi cetăţenii care au introdus acţiuni disciplinare ce intră sub incidenţa termenului de prescripţie de 2 ani şi cărora li se impută acest lucru, deşi nu au avut posibilitatea să beneficieze de căile de atac prevăzute de art. 45¹ alin. (3)-(6) din Legea nr. 317/2004. De asemenea, dispoziţiile legale criticate sunt neconstituţionale în raport cu prevederile art. 124 alin. (2) din Constituţie, potrivit cărora justiţia este unică, imparţială şi egală pentru toţi, din moment ce textul de lege criticat creează două categorii de cetăţeni, dintre care doar una poate beneficia de prevederile art. 45¹ alin. (3)-(6) din Legea nr. 317/2004.

10. Curtea de Apel Bucureşti — Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal nu a formulat un punct de vedere cu privire la excepţia de neconstituţionalitate, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

12. Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul şi Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

13. Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

14. Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl reprezintă dispoziţiile art. 45¹ alin. (3) şi (6) şi ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, care, la data ridicării excepţiei, aveau următorul cuprins:

— Art. 45¹ alin. (3) şi (6): „(3) *Rezoluţia inspectorului-şef prin care au fost respinse plângerea şi rezoluţia de clasare pot fi contestate de persoana care a formulat sesizarea la Secţia de contencios administrativ şi fiscal a Curţii de Apel Bucureşti, în termen de 15 zile de la comunicare. Soluţionarea cauzei se face de urgenţă şi cu precădere. (...)*

(6) *Hotărârea Secţiei de contencios administrativ şi fiscal a Curţii de Apel Bucureşti poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie — Secţia de contencios administrativ şi fiscal, în termen de 15 zile de la comunicare.*”;

— Art. 46 alin. (7): „*Acţiunea disciplinară poate fi exercitată în termen de 30 de zile de la finalizarea cercetării disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data la care fapta a fost săvârşită.*”

15. Legea nr. 317/2004 a fost abrogată de Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1105 din

16 noiembrie 2022, dar prevederile legale criticate pot forma obiect al controlului de constituţionalitate, întrucât sunt incidente în cauza aflată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, caz în care devin aplicabile cele statuate de Curtea Constituţională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, cu referire la sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispoziţiilor art. 29 alin. (1) şi ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, care este constituţională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituţionalitate şi legile sau ordonanţele ori dispoziţiile din legi sau din ordonanţe ale căror efecte juridice continuă să se producă şi după ieşirea lor din vigoare.

16. În opinia autorilor excepţiei de neconstituţionalitate, prevederile de lege criticate contravin prevederilor din Constituţie cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în faţa legii, art. 21 alin. (2) privind dreptul de acces liber la justiţie şi art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiţia este unică, imparţială şi egală pentru toţi.

17. Examinând excepţia de neconstituţionalitate, Curtea reţine, din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, că autorii acesteia au introdus plângere disciplinară împotriva unor judecători care au soluţionat defavorabil acestora litigiul având ca obiect anularea unor contracte de vânzare-cumpărare. Este vorba despre un prim contract, în care autorii excepţiei aveau calitatea de cumpărători de la o persoană care s-a dovedit ca fiind lipsită de discernământ la momentul încheierii actului juridic a cărui anulare s-a cerut, şi un al doilea contract de vânzare, subsecvent, în care autorii excepţiei au vândut, la rândul lor, bunul cumpărat prin primul contract. Critica de neconstituţionalitate formulată faţă de prevederile art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 vizează termenul de 2 ani de la săvârşirea faptei reclamate, în care poate fi exercitată acţiunea disciplinară, termen în legătură cu care se afirmă că este mult prea scurt prin comparaţie cu termenul de 10 ani de prescripţie prevăzut de Codul civil şi de Codul de procedură civilă pentru acţiunile reale, aşa cum este cea care formează obiectul litigiului principal. Curtea constată că nu poate fi reţinută o astfel de critică, întrucât este vorba despre materii distincte, cu specificuri diferite, între care nu se poate face o analogie care să justifice reglementări similare.

18. Autorii excepţiei mai arată că nu au putut respecta termenul de 2 ani de la săvârşirea faptei, termen în care ar fi trebuit să formuleze plângerea disciplinară, întrucât la momentul motivării hotărârii judecătoreşti care i-a nemulţumit, şi anume 14 februarie 2011, Legea nr. 317/2004 nu permitea contestarea rezoluţiei de clasare pronunţate de Inspecţia Judiciară. Or, Curtea observă că aceştia nici nu au introdus la acel moment o plângere disciplinară, care eventual să fie clasată de inspectorul judiciar desemnat cu verificarea situaţiei, astfel încât autorii excepţiei să poată pretinde că, din cauza cadrului legal existent la acel moment, ar fi fost privaţi de posibilitatea de a sesiza în mod eficient Inspecţia Judiciară cu privire la săvârşirea de abateri disciplinare de către respectivii judecători. Curtea observă că, prin critica de neconstituţionalitate astfel formulată, aceştia încearcă, de fapt, să îşi justifice introducerea tardivă a acţiunii disciplinare, prin faptul că, anticipând soluţia de clasare ce ar fi urmat să fie pronunţată de Inspecţia Judiciară şi cunoscând că aceasta este definitivă, ar fi rămas în pasivitate

ca urmare a inutilității demarării unei proceduri din desfășurarea căreia lipsea un mecanism legal de contestare a unei astfel de soluții. Faptul că abia ulterior a survenit Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea caracterului definitiv al rezoluției de clasare atunci când inspectorul judiciar, în urma efectuării verificărilor, ajunge la concluzia că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, nu poate constitui un argument în sprijinul ideii susținute de autorii excepției, în sensul că inexistența posibilității de a introduce o cale de atac împotriva rezoluției de clasare i-ar fi descurajat în demersul de a formula plângere disciplinară în termenul de 2 ani de la momentul cunoașterii motivării hotărârii judecătorești defavorabile acestora (14 februarie 2011) și că astfel s-ar explica faptul că această plângere au introdus-o abia la 10 ianuarie 2019, după ce prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 a fost introdus art. 45¹, care permite contestarea rezoluției de clasare.

19. Cu alte cuvinte, autorii excepției încearcă să utilizeze o cale de atac inexistentă la un moment mult anterior în timp, încercând să confere caracter retroactiv unor prevederi actuale, adoptate ca urmare a unei decizii a Curții Constituționale, și care să își extindă efectele normative asupra unor situații petrecute în trecut, ceea ce este contrar principiului statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, precum și prevederilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală care stabilesc că deciziile Curții Constituționale au putere numai pentru viitor.

20. Totodată, în ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală în motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea reamintește că, în jurisprudența sa, a statuat, în legătură cu invocarea încălcării principiului egalității în drepturi, că aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse

persoane, în funcție de actul normativ incident fiecareia. Faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective (Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). De altfel, în cauza de față, autorii excepției solicită aplicarea retroactivă a actualului regim juridic mai favorabil din perspectiva căilor de atac utilizabile, față de cadrul normativ existent la momentul la care aceștia își raportează nemulțumirea.

21. Totodată, Curtea a mai subliniat că inegalitatea de tratament juridic nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate dacă este rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum* (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 662 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 26 noiembrie 2015, paragraful 19), respectarea principiului egalității în drepturi presupunând luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare, raționament pe deplin valabil și în cazul reglementărilor legale ulterioare, așa cum se întâmplă în speța de față (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, și Decizia nr. 244 din 3 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 9 august 2022, paragraful 20).

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Niculae Dumitrescu și Daniela Dumitrescu în Dosarul nr. 4.871/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 45¹ alin. (3) și (6) și ale art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115

din 27 februarie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 din Legea nr. 161/2003
privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice,
a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Nicolae Cristinel Dragomir în Dosarul nr. 1.378/2/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 445D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, în scopul asigurării standardului privind integritatea în exercitarea funcției publice, legiuitorul poate stabili condiții și interdicții și invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 552 din 24 octombrie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 101 din 29 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.378/2/2019, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției**. Excepția a fost ridicată Nicolae Cristinel Dragomir într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui raport de evaluare prin care s-a constatat starea de incompatibilitate, întocmit de Agenția Națională de Integritate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la respectarea drepturilor și libertăților cetățenilor, la dreptate și la calitatea legii. Prin lipsa de acuratețe a textului legal care statuează asupra

unor cazuri de incompatibilitate a alesului local, fără însă a enunța cu precizie împrejurările care pot determina starea de incompatibilitate a alesului local, se creează grave confuzii, persoana în cauză fiind în imposibilitatea a-și adapta conduita și de a prevedea într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele cauzei, consecințele care ar decurge dintr-o faptă. Prevederile legale criticate sunt deficitare în stabilirea unor elemente clare, concrete în ceea ce privește definirea calității de acționar/asociat într-o societate cu capital privat a alesului local/soțului/rudei de gradul I. De asemenea, norma juridică criticată nu aduce clarificări cu privire la situația în care consilierul local/județean cu o anumită funcție deține un procent minoritar din capitalul social, nu îndeplinește funcția de administrator, nu exercită acte de administrare a societății, astfel că, în virtutea calității sale de participant minoritar la capitalul social al societății, nu poate influența voința asociaților/acționarilor majoritari sau a administratorului în ceea ce privește actele specifice mandatului său și nici nu are competențe legale pentru a interveni în controlul gestiunii societății.

6. De asemenea, în opinia autorului excepției, norma criticată are un caracter injust și în condițiile în care alesul local nu ar avea calitatea de asociat/acționar la o societate cu capital privat, iar acesta nu ar deține nicio informație cu privire la modalitatea de administrare a unei societăți, neputând nici să o influențeze, din moment ce nu ar putea să se implice în activitatea unei societăți la care soțul/ruda de gradul I are calitatea de asociat/acționar minoritar, neputând exercita acte de administrare. Lacuna legislativă vizează tocmai ipoteza în care contractul comercial potențial generator de incompatibilitate a fost încheiat de terțe persoane, despre care alesul local nu poate avea cunoștință, iar într-o asemenea ipoteză, efectele se răsfrâng în mod arbitrar asupra situației alesului local. În consecință, se susține că redactarea textului de lege supus analizei de constituționalitate prezintă un caracter eliptic, imprecis, întrucât norma nu permite niciunei persoane interesate să poată prevedea într-o măsură rezonabilă consecințele care pot rezulta dintr-o situație neculpabilă. Or, răspunderea administrativă se întemeiază pe ideea de vinovăție și de participare efectivă la încălcarea legii. În susținerea criticii de neconstituționalitate, sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la exigențele de calitate a legii.

7. Se susține și încălcarea dreptului fundamental de a fi ales, având în vedere că interdicția legală referitoare la dreptul de a fi ales vizează persoanele lipsite de drepturile electorale, pe durata stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă, și este reglementată din perspectiva pedepsei complementare specifice dreptului penal, constând în interdicția temporară de a exercita unele drepturi, în speță drepturi electorale. Interdicția de a ocupa o funcție electorală este legală atunci când este în

corelație cu posibilitatea de apreciere a unui context faptic culpabil unei persoane. Însă, în situația în care nu se poate aprecia asupra culpei unei persoane, întrucât împrejurările nu pot contura un context care definește vinovăția, atunci restrângerea drepturilor sale devine o măsură ce excedează cadrului legal și constituțional, fiind încălcat și dreptul la muncă, la alegerea profesiei, prin dispunerea unei interdicții fără fundament legal.

8. Totodată, autorul excepției consideră că se încalcă și dreptul fundamental de asociere, deoarece, chiar dacă nu poate să împiedice perfectarea contractului comercial, alesul local ar fi nevoit să renunțe la calitatea sa de asociat în societate.

9. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Reține că reglementarea regimului juridic al incompatibilităților pentru aleșii locali și pentru alte categorii de aleși, demnitari sau funcționari publici nu pune problema îngrădirii neconstituționale sau cu nerespectarea cerințelor Convenției Europene a Drepturilor Omului a unor drepturi legitime. De asemenea, arată că ansamblul criticilor formulate vizează aspecte de aplicare în concret a Legii nr. 161/2003, aplicare ce urmează să fie verificată, sub aspectul legalității, de instanța de contencios administrativ, prin raportare la ansamblul prevederilor care reglementează activitatea finalizată cu întocmirea raportului de evaluare, precum și la celelalte dispoziții legale naționale sau europene care au incidență în materie.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 90 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, care au următorul cuprins: „(1) *Consilierii locali și consilierii județeni care au funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor ori alte funcții de conducere, precum și calitatea de acționar sau asociat la societățile comerciale cu capital privat sau cu capital majoritar de stat ori cu capital al unei unități administrativ-teritoriale nu pot încheia contracte comerciale de prestări de servicii, de executare de lucrări, de furnizare de produse sau contracte de asociere cu autoritățile administrației publice locale din care fac parte, cu instituțiile sau regiile autonome de interes local aflate în subordinea ori sub autoritatea consiliului local*

sau județean respectiv ori cu societățile comerciale înființate de consiliile locale sau consiliile județene respective.

(2) *Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care funcțiile sau calitățile respective sunt deținute de soțul sau rudele de gradul I ale alesului local.*”

14. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 37 privind dreptul de a fi ales, art. 40 privind dreptul de asociere și art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 90 din Legea nr. 161/2003 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.076 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 26 august 2011, Decizia nr. 305 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, Decizia nr. 401 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 27 noiembrie 2013, Decizia nr. 774 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 16 martie 2017, Decizia nr. 472 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 24 octombrie 2018, Decizia nr. 659 din 17 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 30 octombrie 2019, Decizia nr. 76 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 5 iunie 2020, Decizia nr. 597 din 30 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 15 noiembrie 2021, Decizia nr. 165 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 10 iulie 2023, Decizia nr. 552 din 24 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 4 martie 2024).

16. Astfel, examinând problema privind instituirea incompatibilităților referitoare la aleșii locali, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că aceasta reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, măsură ce are ca scop garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice. Curtea a constatat că instituirea unei astfel de reglementări este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 225 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 28 aprilie 2011, Decizia nr. 1.484 din 10 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, Decizia nr. 396 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 19 noiembrie 2013, și Decizia nr. 774 din 15 decembrie 2016, precitată).

17. Curtea a reținut, în esență, că incompatibilitatea consilierilor locali și județeni care au funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor ori alte funcții de conducere, precum și calitatea de acționar sau asociat la

societățile comerciale cu capital privat sau cu capital majoritar de stat ori cu capital al unei unități administrativ-teritoriale de a încheia contracte comerciale de prestări de servicii, de executare de lucrări, de furnizare de produse sau contracte de asociere cu autoritățile administrației publice locale din care fac parte, cu instituțiile sau regiile autonome de interes local aflate în subordinea ori sub autoritatea consiliului local sau județean respectiv ori cu societățile comerciale înființate de consiliile locale sau consiliile județene respective a fost instituită de legiuitor ținând cont de necesitatea prevenirii conflictelor de interese ale aleșilor locali. Astfel, prevederile de lege criticate dau expresie principiilor care stau la baza acestei prevenții, și anume: imparțialitatea, integritatea, transparența deciziei și supremația interesului public, astfel cum rezultă din prevederile art. 71 din Legea nr. 161/2003. Totodată, extinderea aplicării situațiilor de incompatibilitate ale alesului local în cazul în care funcțiile sau calitățile prevăzute de art. 90 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 sunt deținute de soțul sau rudele de gradul I ale acestuia exprimă, de asemenea, preocuparea legiuitorului de a înlătura orice suspiciuni de parțialitate în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și în mediul de afaceri, servind astfel la promovarea încrederii pe care aleșii locali trebuie să o inspire publicului într-o societate democratică (a se vedea Decizia nr. 305 din 13 iunie 2013, precitată).

18. Sub aspectul exigențelor de calitate a normelor juridice care decurg din dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Curtea a reținut că dispozițiile art. 90 din Legea nr. 161/2003 îndeplinesc aceste cerințe, fiind norme clare, destinate unor scopuri bine determinate, care stabilesc cât se poate de precis conduita aleșilor locali, și suficient de precise pentru a putea fi aplicate. De asemenea, referitor la dispozițiile art. 90 alin. (2) din Legea nr. 161/2003, Curtea a observat că, sub aspectul tehnicii legislative, acestea sunt redactate sub forma unei norme de trimitere la dispozițiile art. 90 alin. (1) din același act normativ, având un caracter complementar soluției legislative la care fac trimitere. Curtea a reținut că, astfel cum sunt redactate, dispozițiile art. 92 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 au un conținut clar, precis și previzibil, fără să prezinte deficiențe de redactare de natură să contravină art. 1 alin. (5) din Constituție.

19. Curtea a reținut că, în scopul asigurării standardului legal de integritate a funcției publice, legiuitorul are competența constituțională să stabilească incompatibilități specifice fiecărei funcții publice, având în vedere atribuțiile și sarcinile proprii fiecărei funcții. Astfel, din examinarea dispozițiilor legale criticate rezultă că scopul urmărit de legiuitor este justificat de necesitatea exercitării funcției de consilier local/consilier județean în condiții de integritate și transparență decizională; prevederile legale criticate sunt adecvate scopului urmărit, fiind apte să ducă la atingerea acestuia, întrucât exclud ca prin exercitarea unei funcții private, specifice mediului de afaceri, să se manifeste un interes personal al consilierului local sau al consilierului județean care ar putea determina lipsa de obiectivitate a acestuia în adoptarea deciziilor de autoritate, ceea ce ar putea aduce atingere interesului public și încrederii cetățenilor în autoritățile administrației publice. Curtea a observat că dispozițiile art. 92 alin. (6) din Legea nr. 161/2003 stabilesc că dispozițiile referitoare la încetarea de drept a mandatului de ales local, care se constată prin ordin al prefectului, nu se aplică dacă, până la emiterea ordinului, se face dovada că încălcarea dispozițiilor art. 90 din lege a încetat.

20. Referitor la pretinsa încălcare a art. 37 privind dreptul de a fi ales din Legea fundamentală, Curtea a reținut că și această

susținere este neîntemeiată. Potrivit art. 91 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, alesul local poate renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție.

21. Cu privire la dispozițiile de lege criticate analizate din perspectiva încălcării dreptului la muncă, Curtea a constatat că asemenea susțineri sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin instituirea incompatibilității prevăzute de textele de lege criticate nu se îngreudește alegerea profesiei deținute anterior alegerii într-o funcție publică de autoritate, deoarece activitatea aleșilor locali trebuie să se circumscrie regulilor edictate în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora (a se vedea Decizia nr. 1.076 din 14 iulie 2011, precitată).

22. Având în vedere dispozițiile art. 121 alin. (2) și ale art. 122 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora primarii, consiliile locale și consiliul județean funcționează în condițiile legii, și ale art. 16 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora demnitățile și funcțiile publice se exercită în condițiile legii, Curtea a subliniat că activitatea consilierilor locali și județeni trebuie să se circumscrie regulilor pe care, în aplicarea normelor constituționale, legiuitorul le-a edictat, în vederea creării cadrului de funcționare a autorităților administrației publice, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării Legii fundamentale (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 93 din 3 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 21 mai 2015, paragraful 33, Decizia nr. 91 din 3 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 25 mai 2015, paragraful 20, sau Decizia nr. 305 din 13 iunie 2013, precitată).

23. În lumina considerentelor enunțate, Curtea a constatat că dispozițiile legale supuse analizei instanței de contencios constituțional nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate, ci contribuie la crearea cadrului legal pentru îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor specifice funcției publice de consilier local și județean, în scopul declarat al legii, de prevenire și combatere a corupției.

24. De asemenea, Curtea a reiterat considerentele reținute în jurisprudența sa, potrivit cărora stabilirea în concret a stării de incompatibilitate a alesului local revine instanței judecătorești care, cu prilejul soluționării acțiunii formulate împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, analizează particularitățile fiecărei spețe, în lumina dispozițiilor legale cu incidență în materie, astfel încât soluția dispusă să corespundă scopului legii de asigurare a imparțialității, protejare a interesului social și evitare a conflictului de interese (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 167 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 12 iunie 2015, paragraful 27, Decizia nr. 114 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 13 mai 2016, paragraful 21, Decizia nr. 472 din 12 iulie 2018, precitată, paragraful 24, sau Decizia nr. 659 din 17 octombrie 2019, precitată, paragraful 14). Prin urmare, revine instanței de judecată competente ca, prin administrarea probatoriului în cauză, să stabilească în mod definitiv răspunderea juridică a fiecărei persoane în cauză.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale,

atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența instanței de contencios constituțional anterioară își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Distinct, referitor la invocarea pretenției încălcări a dispozițiilor art. 40 din Constituție, Curtea reține că această

critică este neîntemeiată, deoarece dreptul constituțional de liberă asociere este aplicabil cetățenilor pentru exercitarea drepturilor cetățenești, iar nu celor care au calitatea de asociat în cadrul societăților care desfășoară activități comerciale pentru obținerea de profit.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Cristinel Dragomir în Dosarul nr. 1.378/2/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 90 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind modificarea anexei nr. 3 la Normele metodologice
pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor
financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare,
aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 3 la Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 27 august 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
p. Ministrul educației și cercetării,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 31 iulie 2025.
Nr. 608.

MODELUL*)
bonului valoric pentru acordarea unui ajutor financiar
în vederea achiziționării de calculatoare)**

<i>GUVERNUL ROMÂNIEI</i>		<i>GUVERNUL ROMÂNIEI</i>	
<i>MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII</i>		<i>MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII</i>	
<i>BON VALORIC - 200 EURO</i>		<i>BON VALORIC - 200 EURO</i>	
<i>AJUTOR FINANCIAR</i> <i>ÎN VEDEREA ACHIZIȚIONĂRII</i> <i>UNUI CALCULATOR</i>		<i>AJUTOR FINANCIAR</i> <i>ÎN VEDEREA ACHIZIȚIONĂRII</i> <i>UNUI CALCULATOR</i>	
<i>Numele</i>		<i>Numele și prenumele beneficiarului</i>	
<i>Prenumele</i>		<i>.....</i>	
<i>CNP</i>		<i>CNP</i>	
<i>Adresa</i>		<i>Adresa</i>	
<i>.....</i>		<i>Falsificarea</i>	
<i>Semnătură de primire</i>		<i>bilete se</i>	
<i>Semnătură persoană autorizată</i>		<i>pedepsește</i>	
<i>L.S.</i>		<i>conform</i>	
		<i>legilor</i>	
		<i>Dacă este cazul:</i>	
		<i>Numele și prenumele minorului</i>	
		<i>CNP</i>	
		<i>Adresa</i>	
		<i>Semnătură persoană autorizată</i>	
		<i>L.S.</i>	
<i>Data</i>			
<i>Seria M.E.C.</i>		<i>Seria M.E.C.</i>	
<i>Nr.</i>		<i>Nr.</i>	
		<i>NETRANSMISIBIL</i>	
		<i>Bonul valoric se va utiliza</i>	
		<i>exclusiv conform destinației sale.</i>	
		<i>Tipărit la C.N. Imprimeria</i>	
		<i>Națională S.A.</i>	

NOTĂ:

Modelul bonului valoric se completează pe verso cu următorul text:

„1. Beneficiarul acestui bon valoric poate să îl utilizeze până la data finală pentru achiziționarea de calculatoare, stabilită prin calendarul pentru acordarea unui ajutor financiar în vederea achiziționării de calculatoare, aprobat prin ordin al ministrului educației și cercetării.

2. Furnizorul de calculatoare este obligat să transmită bonul valoric comisiilor județene/comisiei constituite la nivelul municipiului București, precum și comisiilor constituite la nivelul instituțiilor de învățământ superior, până la data finală de depunere, stabilită prin calendarul pentru acordarea unui ajutor financiar în vederea achiziționării de calculatoare, aprobat prin ordin al ministrului educației și cercetării.”

*) Modelul bonului valoric este reprodus în facsimil.

**) Culoarea fundalului bonului valoric pentru anul 2025 va fi portocaliu.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea plății contribuției financiare a Poliției Române
în cadrul proiectului „Acordarea de sprijin pentru specialiștii în domeniul prevenirii,
în lupta împotriva infracționalității organizate, prin prevenirea criminalității bazate pe probe
și prin abordare administrativă” al Rețelei europene de prevenire a criminalității (EUCPN)**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 din Legea nr. 263/2020 pentru aprobarea plății contribuției financiare la Rețeaua europeană de prevenire a criminalității — EUCPN de către Poliția Română, precum și pentru completarea anexei nr. 2.2 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției financiare a Poliției Române la proiectul „Acordarea de sprijin pentru specialiștii în domeniul prevenirii, în lupta împotriva infracționalității organizate, prin prevenirea criminalității bazate pe probe și prin abordare administrativă” al Rețelei europene de prevenire a criminalității (EUCPN), reprezentând echivalentul în lei al sumei de 5.189,59 euro.

Art. 2. — Echivalentul în lei al sumei prevăzute la art. 1 se calculează pe baza cursului oficial de schimb euro/leu al Băncii Naționale a României, valabil la data efectuării plății.

Art. 3. — Contravaloarea în lei a contribuției financiare prevăzute la art. 1 se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul anual aprobat, potrivit legii, Inspectoratului General al Poliției Române.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu
Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 31 iulie 2025.
Nr. 611.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

